
Balaskó Ákos

VATTASZÁLAK

Az elfekvő kijáratánál
egy-egy lámpa mögött,
hogy hunyorítani kelljen,
beton virágtartókon ülnek.
A szemük helyén két súlyos koffer,
amiket görbülve tart egy ornyereg,
várják a végét egy szorongató
látogatásnak.
Aki menthetetlenektől távozik,
sokkal könnyebben ad.
Lehúznak bármennyire. Azt mondják, minden
rendben, már nem tart soká.
Muszáj a zsebbe nyúlni most,
hogy valakin mégis azért.
Mebizserget, mint amikor
napok óta először iszol.
Amikor elfordul, elhagy egy tollat a szárnyából.
Míntha kibomló vattaszálak.
De nem nézem meg jobban.
Elindulok a megnyugvás
bélésmelegében.

ELEMÉSZT

Az erkélyajtót csak egy perce hagytam
nyitva, csak vízért mentünk meglocsolni a
díszpaprikát a fojtó alkonyatban.

Szakaszos döngés, harapások szárnyba.
Ciripelés szűrődött a szúnyoghálón.
A pókfonál türelmes magánzárka.

A karnis kitakart zugába húzva
függött öt-hat fényes fehérre nyalt gubó.
És a görcsös menekvés zaja újra.

Másnapra úgyis eltűnik, mit számít.
Elalszunk a takarónkon ahogy, holnap
tesszük a dolgunkat, tehetünk bármit.

Bámulatos, hosszú álmokat adhat
egy kéjgyilkosság szomszédos szobája, ha
a közöny ilyen szelíden takargat.

Németh Bálint

A HANGYÁK ÉLETE

Más a hangyák élete és más, amit én gondolok róla. Nem akarom, hogy félreértsd, de engem éppen ez érdekel: nem a hangyák élete, sem az, amit gondolok róla, hanem a vékony, mély repedés a kettő között. Azt a sötét rést, mint egy üres fenyegetést vagy ígéretet, fokozatosan kitölteni magammal: ez a lassú, klausztofóbiás igyekvés az otthonom. Ezért mondom, hogy voltaképp a hangyák életét élem én is, miközben mindketten pontosan tudjuk, miért nincs igazam.

MOST DŐL EL

Mindig attól féltem a legjobban, hogy egyszer azzá kell majd változnom, amitől a legjobban félek. Ez persze hazugság, de kezdetnek megteszi, gondoltam, és hogy úgyis mindegy, mit gondolok, mert már az elején eldőlt minden. Fokozatosan derült ki, mennyire másképp van, most meg ott vagyok, ahol nincsenek fokozatok, és az vagyok, amitől a legjobban féltem. Alattam a föld, felettem az ég, és most dől el bennem a létra.